

IX Ka 598/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – S. S.O. Aleksandra Nowicka (spr.)

Sędziowie: S.O. Barbara Plewińska

S.O. Rafał Sadowski

Protokolant stażysta Mateusz Holc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Wschód w Toruniu Haliny Kaszy

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r.

sprawy **W. W.** oskarżonego z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 6 czerwca 2017 r., **sygn. akt VIII K 438/17**

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 598/17

UZASADNIENIE

W. W. został oskarżony o to, że w okresie od 6 lutego 2017 r. do 18 lutego 2017 r. o godz. 7:00 w miejscowości G. ul. (...), gm. O., pow. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu posesji dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 24 słupów metalowych w postaci dwuteownika wraz z uchwytyami, łącznej wartości 3.000 zł na szkodę J. M.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że wartość skradzionego mienia wyniosła co najmniej 3.000 zł tj. występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to po zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 35 § 1 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez sąd, w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym.

W oparciu o art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. M. kwoty 5.000 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu jeden dzień zatrzymania w okresie od 6 marca 2017 r. godz. 16:30 do 7 marca 2017 r. godz. 11:55 i przyjął, że jest on równy dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty i obciążył go poniesionymi wydatkami w kwocie 70 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny w części dotyczącej orzeczenia środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, na korzyść oskarżonego. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie ustalenia wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem, skutkujący orzeczeniem w pkt II wyroku na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. M. kwoty 5.000 zł, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż wartość szkody podlegającej naprawieniu wynosi 3.000 zł. Wobec tego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w części w kwocie 3.000 zł oraz utrzymanie wyroku w pozostałej części.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

Rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody w kształcie, jaki nadano mu w zaskarżonym wyroku, było prawidłowe. Złożenie wniosku o naprawienie szkody na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje sąd do wydania orzeczenia w tym przedmiocie. Nie można odmówić nałożenia obowiązku naprawienia szkody, w przypadku gdy udowodniono tak winę oskarżonego, jak i szkodę, a pokrzywdzony złożył wniosek o takie orzeczenie. Obowiązek naprawienia szkody dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono. Przy ustalaniu wysokości szkody, która powstała w wyniku przestępstwa, należy brać pod uwagę nie tylko obiektywną wartość skradzionych przedmiotów, ale również konieczne jest uwzględnienie wartości skradzionego mienia, które zostało odzyskane przez pokrzywdzonego, o ile przedmioty odzyskane nie zostały zniszczone, uszkodzone czy też zużyte. Sąd musi uwzględnić w chwili wyrokowania rozmiary już pokrytej szkody, w szczególności zaś wartość uprzednio odzyskanego w stanie nie pogorszonym mienia. W wypadku wystąpienia wątpliwości co do rozmiaru wyrządzonej szkody sąd rozstrzyga ją w granicach możliwości dowodowych. Gdy całej szkody nie da się ustalić, sąd orzeka obowiązek naprawienia szkody w części.

W niniejszej sprawie pokrzywdzony początkowo wskazywał jedynie orientacyjnie, że wartość skradzionego mienia wynosiła 3.000 zł, następnie w toku postępowania sądowego twierdził, że opiewa ona jednak na wyższą kwotę, bowiem poprzednia kwota dotyczyła jedynie samego dwuteownika, bez konieczności wykonania dodatkowych czynności dotyczących uzupełnienia ich w uchwyty i końcówki, które zostały odcięte, zatem została podana orientacyjnie – we wniosku określił dwie kwoty tj. 6.446,29 zł i 6.448,29 zł. Ponadto w przedstawionym we wniosku wyliczeniu wskazał również, że cena za 1 kg stali wynosi 6 zł, przyznając w toku rozprawy, że tę kwotę wskazał również orientacyjnie i nie sporządził w tym zakresie kosztorysu, domagając się ostatecznie naprawienia szkody w wysokości 6.448,29 zł.

Sąd meriti dokonał zmiany opisu czynu poprzez ustalenie, że wartość skradzionego mienia wyniosła co najmniej 3.000 zł, określając tym samym minimalną granicę wysokości wyrządzonej szkody, której dokładne oszacowanie - z uwagi na orientacyjne podanie ceny za 1 kg stali – było trudne do precyzyjnego oszacowania. Wobec powyższego zasadne i słuszne było zasądzenie obowiązku naprawienia szkody nie w całości, lecz w części, przy czym wartość skradzionego mienia nie została przez Sąd I instancji sztywno określona na kwotę 3.000 zł, lecz na „co najmniej” 3.000 zł, zatem Sąd ten był uprawniony orzec obowiązek naprawienia szkody w wyższej kwocie 5.000 zł, która to kwota nie przekroczyła wysokości szkody, której naprawienia domagał się pokrzywdzony. Nie należy poczytywać tego w kategoriach bezpodstawnego wzbogacenia J. M., bowiem odzyskał on jedynie część skradzionych słupów, które należało również przywrócić do stanu poprzedniego, z czym wiążą się dodatkowe koszty dotyczące wyposażenia ich w brakujące uchwyty i końcówki.

Z powyższych względów Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a zarazem nie dopatrzył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu.

Z uwagi na sytuację materialną - ocenianą także przy uwzględnieniu obciążeń nałożonych zaskarżonym wyrokiem - Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.